

KARI R. PARILLA

Hókusztróty
zűrös
kalandjai

Lektor:
Parilla-Nagy Judit

Borító:
Lee ParillaZzo
Kari R. Parilla

A szerző magánkiadása
2008

Nyomda:
Tauglich Kft.

Kötészeti munkák:
NYOMELL KFT.

ISBN 978 963 06 4707 6

**Barátom és segítóm,
Kishonthy József „Down”
emlékére**

Légyvár

Egyszer volt, hol nem volt, a Sötét középkor vége felé, a Peremvidék legtávolabbi szegletében, megszegyenülten és visszavonultan élt egy gonosz varázsló, Hókusztrotty.

Az utolsó, tizennyolc évvel ezelőtti hatalmas és véres csatában – ahol a Korongvilág uralmáért folyt a küzdelem – alulmaradt a Világos oldal híveivel szemben. Ő és néhány tucat szolgálója sikeresen elmenekült előlük, s így elkerülték a rájuk váró biztos halált. A maréknyi kis csapat a vereség után szétvált, s elbujdostak szerte a nagyvilágban.

A háború végeztével a jók oldalán diadalmaskodó Kacaj Jimmy királyt istenné magasztalták, és legendákat szöttek hőstetteiről. De ő a vérengzés elültével sem adta fel a küzdelmet, s végső tisztító hadjáratokat indított a megmenekült gonosz hívek ellen. Sokukat sikeresen kézre is kerített, akiket nagy parádéval övezve, nyilvánosan kivégeztetett. De a Sötét oldal uralkodójának, a romlott lelkű Hókusztrottynak sosem akadtak a nyomára.

Ő a Korongvilág legtávolabbi sarkában lévő, hajdani birodalmának székhelyén húzódott meg. Ez pedig egy hatalmas, kopár hegy tetején emelkedő, romos vár volt. Kacaj király ugyan sejtette, hogy itt rejtőzik, de nem mert csapatokat küldeni eme sötét és veszedelmes helyre. Tudta, amíg nincsenek hívei – akik már szinte biztos, hogy nem is lesznek –, addig nem jelenthet veszélyt rájuk nézve.

Hókusztrotty itt élt két hű szolgájával és tizennyolc éves fiával, Csiribálinttal. Varázsereje megfogyatkozott, s a maradék kevéskével pedig fiát oktatta a gonosz szakma fortélyaira. Úgy tervezte, hogy miután fia kitanult minden varázslatot, őt fogja elküldeni ellenségeihez, hogy bosszút álljon. Az elgondolás szép volt, de a kivitelezés nagyon nehéz. Ugyanis Csiribálint egyáltalán nem volt fogékony a varázsigék bemagolására. Mivel ő már öreg volt ahhoz, hogy szembeszálljon egy egész birodalommal, fia pedig elég tökkelütöttnek bizonyult a feladathoz, végleg letett a bosszúról. Tudta, ha beköszönt a *hajnal*, és *kivilágosodik*, akkor neki végleg vége. Megszűnik minden varázs-

ereje. S mivel nagyon bántotta, hogy hosszú, kétszáz éves életének ily sanyarú vége legyen, egy utolsó, reménnyel kecsegtető célt tűzött ki maga elé.

*

Üres és hideg tróntermének végében lévő emelvényén ült, miközben szomorkásan tekintett körbe a penészes falakon. Hajdanán az egész vár gazdagon volt berendezve, de végső veresége után mindent eltávolíttatott, mondván, hogy azok szüntelen a kudarcára emlékeztetik. Mindössze a legszükségesebb tárgyakat – pontosabban csak a székeket – tartotta meg. A többivel pedig hidegebb napokon befűtöttek. De már tudta, hogy ezzel nagy hibát követett el. Az asztalokat kellett volna meghagynia. Azokon legalább lehetett volna ülni, feküdni, sőt, még enni is. Ezzel szemben a székeken cefetül kényelmetlen volt az alvás.

Varázslókhoz méltó öltözetet viselt, egy földig érő rózsaszín kámzsát, aranyszínű csillagokkal díszítve, s egy ugyanilyen mintájú, csúcsos süveget, barna bojtjal a végén. Ősz haja válláig ért, hosszú, fehér szakála pedig térdét verdeste. Arcát az öreg-ség mély barázdái szabdalták, s sötét szemeiből elhagyatottság tükröződött. Mélyen elmerült a közelgő vég félő gondolataiban, s minduntalan ennek kiküszöbölésén törte a fejét. Néha a falba is verte, hogy ezzel is serkentse gondolkodását, de ez általában eszméletvesztéssel szokott végződni. Volt már rá példa, hogy ilyen fejtörést követően csak nehéz varázslatokkal és komoly odafigyeléssel sikerült kiloccsant agyát visszakényszerítenie a helyére. Meg persze néhány agyműtéttel kapcsolatos szakkönyv elolvasása is szükségeltetett hozzá.

Most is úgy döntött, hogy odalép a mögötte lévő falhoz, melynek köveibe bele volt vésve a bűvös szó: *megoldás*, hogy azon törje a fejét, csakhogy amikor fel akart emelkedni koponyákkal díszített trónszékéből, az erőlködéstől eltrottyantotta magát. Nem lepte meg a dolog, hisz eme reakció mindennapos, vagy inkább minden félórás volt nála. Ilyenkor, ha volt valaki a közelében, az általában elájult, kómába esett, vagy a legrosz-

szabb esetben ott helyben megfulladt. Ő maga viszont immúnis volt saját illatanyagaira. Nevét is erről a fékezhetetlen bélműködéséről kapta. Harminc évvel ezelőtt a legyőzött és rabszolgasorba vetett ellenfelei ragasztották rá ezt a gúnynevet.

De ez a fingás most más volt, mint a többi. Ekkor pattant ki a fejéből a megoldás isteni szikrája, amely azon nyomban láng-ra lobbantotta kedvenc süvegét. Egy gyors és határozott bólintással le is billentette fejéről az égő fejfedőt, amely füstölögve a padlóra hullott. Látta rajta, hogy hiába oltaná el a tüzet, a sityak már úgyis használhatatlanná vált. És mivel egy megpörkölt szélű süveg nem lenne méltó méltóságához, ezért inkább leguggolt mellé, és a lefagyott, elgémberedett kezeit megmelengette felette.

Miután az utolsó parázs is kialudt, visszatelepedett pulpitusára, és hangosan elkiáltotta magát.

– Csiribálint!

Ha netán fia a vár legtávolabbi szegletében maszturbált volna, akkor is meghallotta volna apja veszett üvöltését. Ugyanis az egész építménynek olyan volt az akusztikája az üressége miatt, hogyha netán valaki véletlen elszellentene magát, azt is oroszlánüvöltésnek lehetne hinni. És Csiribálint tudta, hogy apja egy egész oroszlánfalkát rejteget.

De mivel a varázsló fia nem perverzkedett a vár másik végében, hanem épp apja ajtaja előtt sündörgött, kongó fejfel lépett be hozzá.

Csiribálint egy hosszú, szőke hajú, csontsovány gyerek volt. Arca beesett, akár egy alkoholistaé, fülei elállóak. Fekete nadrágot, és egy úgyszintén fekete vászoninget viselt.

– Miért kell neked állandóan ordibálnod?! – bödült el szédülő fejét fogva Csiribálint.

Válaszkiáltását olyan fülszagató visszhang kísérte, hogy mindketten majd megsüketültek. Mikor a falak közt elenyészett az ordítás zaja, Hókusztrotty kihúzta ujjait füleiből, letörölte a fülzsírt, majd mérges tekintettel fia elé lépett, és egy hatalmas pofont csattantott el annak arcán.

– Ezt most nem büntetésből kaptad, hanem csupán nevelési célzatból. A büntetésed ez – mondta Hókusztrotty, és eltrottyantotta magát.

– Miért kell mindig ugyanígy büntetned? – mérgelődött

fintorogva Csiribálint, és sietősen kitárta az ablakokat, majd az ajtót is kinyitotta, hogy kereszthuzatot csináljon. – Csak az a szerencsém, hogy a hosszú évek során egy kicsit hozzáedzöttem a rakoncátlan emésztési zavaraidhoz.

– Most ne az én bélműködésem zavarjon, hanem gyere ide mellém – intett neki a varázsló, miközben visszacsücscent trónszékébe. – Fontos mondanivalóm van a számodra.

Csiribálint engedelmesen leült mellé a hideg padlóra.

– Jól figyelj rám, fiam!

– Megteszem, ami tőlem telik, apám, de ne feledd, hogy két éve golfozás közben kiverted az egyik szemem. Ja, és a tegnapelőtti fülcibálásod miatt is egy kicsit még rosszul hallok. Tehát jelenleg csak részlegesen tudlak megtisztelni figyelmemmel.

– Ha csak annyira fogsz figyelni, az nekem épp elég lesz.

– Akkor ki vele, ne kímélj. Mit csináltam már megint rosszul?

– Fiam... A Korongvilág pusztulófélben van – kezdte szomorkás hangon Hókusztrotty. – A Peremvidékek kezdenek elhajlani, s egymás felé görbülnek, hogy végül egybeforrtjanak. És ha ez bekövetkezik, akkor a Korongvilágnak vége. A helyét pedig egy új, egységes földgömb veszi át. És ekkor már nem fog olyan létezni, hogy örök sötétség. Ezzel pedig a mi kevéske hatalmunknak is lőttek. Ennek bekövetkezte után már csak kísértetni járhatunk vissza. Például holdtöltekor, mint farkasember, vagy ezerévente, mint vámpír, hogy bált rendezzünk. És ez az élet már nem élet – fejezte be lehangoltan, majd letekintett tátott szájú fiára.

– Olyan szép volt, amiket mondtál – ámuldozott Csiribálint.

– Csak az a baj, hogy egy árva kukkot sem értek az egészből.

– Sejtettem – húzta el a száját elégedetlenül Hókusztrotty, majd csak azért is folytatta szónoklatát. – Tehát vészesen közelítünk a visszafordíthatatlan felé. De mielőtt még végleg befellegzik nekünk, még utoljára jól meg szeretném viccelni azt az antipatikus Kacaj királyt. És az imént kiszellentettem a végső csapásom tervét. – Egy szusszanásnyi időre szünetet tartott, majd folytatta. – Én most elhagyom a várat, és Pamacs kíséretében megpróbálok magam mellé csábítani pár száz embert a Világos oldalról, hogy az ő segítségükkel bevegym Kacaj király lufigyárát. Az ott megszerzett léggömbökből pedig

megépiténém álmaim nagy vágyát: egy hatalmas, gázzal töltött légvárat. Amelyhez személyesen én szolgáltatom a töltőanyagot. És ha ez elkészülne, odalebegnék vele a király palotája fölé, és végső visszavágásként nagy ívből letojnam őt, és az egész pereputtyát.

– Hát ez az utolsó nem fog neked problémát jelenteni – kotyogott közbe a fiú.

– És netán még el is gázosítom őket – merengett el új ötletén Hókusztrotty. – De ezt majd ott eldöntöm. Először is fogom a sátorfám, és híveket szerzek.

Tudta, hogy Kacaj király legjövedelmezőbb ipari vállalata a lufigyár volt, amelyet mindennél jobban féltett. Már biztos az a tény is bosszantani fogja őt, hogy ősi ellensége a saját termékeiből épített légváron lepi majd meg.

*

A már említett kísérő, Pamacs – akivel Hókusztrotty fej fej mellett menekült a Világos oldal hordái elől –, már útra készen várta urát a teleportáló szobában.

Azt nem tudni, hogy Pamacsot ki nevezte így el, de az biztos, hogy az illető vak lehetett, mert nevével ellentétben egy árva szőrszál sem meredezett rajta. Se haj, se szakáll vagy bajusz. Még a hónalján, a mellkasán, sőt, a szívéen sem pöndörödött szőr. Nem volt neki se szemöldöke, se szempillája, amelyhez fehér bőre és élénkkék szemei igencsak visszataszító ábrázatot kölcsönöztek. És hogy fanszőrzete volt-e, azt csakis ő tudta egyedül.

Neve akkor vált igazán nevetségessé, amikor Hókusztrotty lovaggá ütötte bátor és véres brutalitása miatt, és felvette a Szőr Pamacs nevet.

Pamacs majd' két méteres, testes férfi volt. Cakkos szélű állati szörme volt ráterítve ruha gyanánt, amelyet deréknál egy széles öv szorított a testéhez. A bőrszíjra egyetlen tárgy volt erősítve, egy hosszú és vékony kard. Lábán egy csámpásra kitaposott, kopott talpú szandált viselt. Ha a kard helyett egy bunkót hordott volna magánál, akkor könnyen össze lehetett

volna téveszteni egy ősemberrel. Viselkedése és szellemi színvonal is megfelelt volna hozzá.

Hókusztrouty egy új, méregzöld süvegben, és tette készen lépett be a nyirkos, dohos szagú teleportáló helyiségbe. Minden szóváltás nélkül a vezérlőpulthoz igyekezett, és beütötte az átvivő gépbe megérkezési helyük paramétereit. Első útjuk a hideg, Északi Peremhez fog vezetni.

– Pamacs – szólt oda kísérőjének, aki menten odalépett hozzá. – Először téged helyezlek át a teleporttal, hogy a kilépési helyen elvégezd nekem a zökkenőmentes megérkezésemhez szükséges óvintézkedéseket. Itt gondolok arra, hogy eltávolítod a másik oldali kapu elől az esetleges akadályokat, mint például: medvecsapdákat, csipkebokrokat, hányadékfoltokat. Nem szeretnék hosszú utunk első lépésénél máris nehézségekbe ütközni.

– Értettem – válaszolta katonásan Szőr Pamacs, miközben peckesen összezsapta sarkait. – Megteszek minden tőlem telhetőt.

– Az nálad nem jelent sokat – szűrte fogai közt Hókusztrouty. – De mit várhat egy intelligens varázsló egy ilyen előembertől?! – Azzal oldalba taszította Pamacsot, hogy ne csak álldogáljon, hanem lépjen az áthelyező sugár alatti körbe.

Pamacs belépett a bűvös karikába, s azon nyomban atomjaira bomlott, majd eltűnt. A varázsló csak bő negyed óra múlva követte őt. Ennyi idő alatt el lehet mindent takarítani az útból.

Amint Hókusztrouty megérkezett a másik oldalon, rögtön felsikoltott a nem várt meglepetéstől. Közvetlen az átjáró kapujában Pamacs görnyedt négykézláb. Igaz, hogy Hókusztrouty a jó reflexeinek köszönhetően gyorsan félrelépett az útjából, de a lefagyott talajon még így is megcsúszott, és hanyatt vágódott.

– Te ütdödt! – mérgelődött a varázsló. – Azt mondtam, hogy távolítsd el az útból az akadályokat, és nem azt, hogy te magad képezz akadályt!

– Épp azon voltam, jó uram – válaszolta megszeppenve Pamacs. – A jeget leheltem, hogy felolvadjon, nehogy gazdám megcsússzon, és pofára essen.

– Akkor azt kell, hogy mondjam, hogy rossz helyen lehelted! – róttá meg szolgáját. – Hú, az anyját, itt hideg van – vacogta a varázsló, félresöpörve balul végződött megérkezését.

– Ja – helyeselte Pamacs. – Megmondhatta volna még ott-

hon, hogy fagyos helyre készülünk, mert akkor felvettem volna a jégeralsómat, meg a fókabőr kesztyűmet. Minek jöttünk ide egyáltalán? – kérdezte dideregve.

– Van itt valami a jég birodalmában, amit ki akarok olvasztani.

– Remélem, prémsapka meg nagykabát.

Hókusztrotty nem felelt, hanem céltudatosan megindult a térdig érő hóban. Pamacs pedig reszketve követte. Néha azért előreszaladt meg vissza, hogy egy kicsit kimelegedjen, s így elkerülje a megfagyást.

Jó másfél óra múlva megálltak egy jéghegy tövében. Ugyanis ezt keresték. Az áttetsző jégtömbön szemmel látható volt, hogy valami be van fagyva a közepébe.

– Mi van ide befagyasztva? – kérdezte taknyos orrát törölgetve Pamacs. – Egy szupertitkos fegyver?

– Jobb annál – válaszolta közönyösen a varázsló.

– Talán két pár síléc?

– Annál is jobb.

– Csak nem mindenre kapható sztriptíztáncosnők?

– Annyira azért nem jó.

– Akkor mégiscsak meleg ruha lesz.

– Befognád végre a pofádat?! Nem tudok így koncentrálni – torkolta le Hókusztrotty kíváncsi alattvalóját, majd hozzákezdett a kiolvasztási varázslathoz.

Kezeit a magasba emelte, majd szemeit lehunyva mély transzba esett. Elhablatyolta a varázsigét, melynek következtében láthatatlan mikrohullámú sugarak kezdtek áramlani előre-tartott tenyeréből. Két percig teljes erőbedobással bombázta sugaraival a jéghegyet, mire az szép lassan olvadozni kezdett. Ezután kinyitotta a szemeit, de a varázslatot addig nem szakította meg, amíg a jég fogságában lévő valami teljesen ki nem szabadult.

– Te jó ég! Egy sárkány – tátotta el a száját csodálkozva Pamacs. – Idáig csak mesekönyvekben láttam ehhez hasonlót.

– Akkor bemutatom neked Spárgát, a sárkányt – sóhajtotta Hókusztrotty, befejezve a kiolvasztási procedúrát.

Spárga, a sárkány, összegömbölyödve feküdt a jéghegyből maradt hatalmas tócsa közepén. Szép lassan kezdtek visszatérni belé az élet első jelei. Először ásított, majd nyújtózkodott egyet.

Ezután kinyitotta csipás szemeit, és bambán körütekintett, hogy megtudja, ki volt az, aki felébresztette legszebb, romantikus álmából. Két homályos körvonalú idegent látott maga előtt. Egy magabiztos és nevetséges öltözetű vénembert, és egy rémült arcot vágó hústornyot.

– Ez, ez... Ez bazi nagy – hebegte az ámulattól Pamacs.

És tényleg. Spárga a fejétől a farkáig volt vagy harminc méter hosszú. Ebből tizennégy méter a farka, és úgyszintén tizennégy méter a nyaka volt. Szárnyainak fesztávolsága pedig elérte a négy métert is. Puha bőrét itt-ott zöldesbarna pikkelyek fedték.

Spárga első mozzanata az volt, hogy a nagyobbik embert kapásból bekapta, és rágás nélkül lenyelte.

– Hé, mit művelsz te?! – kiáltott fel meglepetten a varázsló.

– Épp a szolgálmat etted meg.

– Csak reggelizem – felelte a sárkány. – Miért, neked nem az az első dolgod miután kikeltél az ágyból, hogy megreggelizz?

– Nem – vágta rá Hókusztrotty. – Nekem nincs ágyam, csak székem. Amúgy meg a napomat egy kávéval és egy cigarettával szoktam kezdeni, amit egy kaksival zárok.

– Más hely, más szokások – sóhajtotta Spárga, majd egy pamacs-szagút böfögött. – És ha nem akarsz, hogy téged is felfaljalak, akkor gyorsan nyögd ki, hogy mit akarsz.

– Azt akarom, hogy a szolgálatomba állj – felelte erélyesen Hókusztrotty.

– Az kéne még! Nem leszek a szolgád, az biztos. Nekem nem parancsolgathat senki – vetett ellent gondolkodás nélkül a sárkány.

Hókusztrotty nem szállt vitába, helyett ugyanazt a megtorlási módot választotta, amit fiával szemben szokott alkalmazni. Elszellentette magát.

Spárga egy darabig nem reagált, de amikor a tíz méter magasban lévő orra megszimatolta a förtelmes bűzt, rémülten meghátrált.

– Hogy te milyen undorítóóóóóóóóóóó... – befejezni már nem tudta, mert szemei könnybe lábadtak, és elhányta magát.

A nemrégiben elfogyasztott Pamacs, egy hektónyi gyomor-nedvvel együtt ismét napvilágra került. Szőr Pamacs kikecme-regve a nyúlós gecmóból, rádöbbsent, hogy mi is történt vele, s a

hátborzongató felismeréstől elokádtta magát.

Hókusztrotty, amikor megpillantotta a szolgája szájából kiforduló, félig emésztetlen, zöldessárga trutymót, ő is elrókázta magát. De belőle csak a reggel benyelt koffeinmentes kávé jött ki.

A gyenge idegzetű sárkány ismét felkiáltott.

– Hogy ti milyen undorítóóóaaaa... – és hullámozó hasát szorongatva, ismét elhányta magát. De ezúttal csak slejmmel, és némi epével tudta tarkón teríteni Pamacsot.

Szőr Pamacs a jelekből ítélve bőségesen bereggelizhetett, mert ismét egy kiadós adag pumpálódott fel belőle. Erre válaszként Hókusztrotty csak fuldokolva öklendezett.

– Jaj, kérlek, hagyjátok abba! – bömbölte Spárga. – A végén még a belem is kiokádok miattatok! Inkább azonnal csináljatok valamit ezzel az elviselhetetlen bűzzel!

– Csak ha a szolgálatomba állsz – tette fel ajánlatát Hókusztrotty, miközben meggörnyedve összehúzódott gyomrát masz-szírozta.

– Mindent megteszek, csak könyörülj rajtam!

Hókusztrotty előhúzott egyik kacatos zsebéből két hatalmas – igaz már használt –, illatosított tampon, és a földön vergődő sárkány orrikaiba tömte azokat. Spárga mély megnyugvással végre lehiggadt. Hókusztrotty is elégedetten telepedett le a hóba, míg Pamacs továbbra is megállíthatatlanul növelte a maga alatt púposodó okádékot.

– Most akkor bökd ki, hogy mit akarsz tőlem... gazdám – motyogta flegmán a sárkány. – Remélem, nem egy unalmas királylányrablásba akarsz belerángatni?

– Nem.

– És remélem, nem is kell megvívnom egyetlen beképzelt királyfival sem.

– Nem. Te csak egy egyszerű szállítóeszköz leszel számunkra.

– Na végre, valami nyugis meló – rebegte megkönnyebbülten a sárkány.

Miután Hókusztrotty kiolvasztotta a sárkányhoz tartozó nyerget, és az irányításához szükséges ostort, első repülőútjuk a legközelebbi faluhoz vezetett.

Amint Spárga megjelent a település fölött, és vad leszállási manőverezésbe kezdett, az emberek rémületükben eszeveszett rohángálásba kezdtek.

A falu alig húsz épületből állt, s azok is romos vályog – és nádkunyhók voltak. De mindezeknek rozoga tetejét mégis díszítette szélkakas. Ugyanis a sárkány szárnyai által kavart légörvények felszippantották a baromfiudvarból a kakasokat, akik vészes kukorékolással a tetőkhöz csapódtak. A hatalmas szörnyeteg láttán még a falu marhái is kergekórba estek, és világgá szaladtak.

Földet érést követően Hókusztrottynak ki kellett üvölnie a tüdejét, mire a kétségbeesett emberekkel végre elhitette, hogy békés szándékkal érkezett. Amikor a falubeliekben alábbhagyott a hisztéria, kissé félve, de mégis barátságosan a sárkány köré gyülekeztek. Némely vagányabb kiskölök, még meg is taperolta a szelídnek mutakozó, pikkelyes teremtményt. Sőt, volt amelyik kuncogva még az ujjával is bekotorászott a tangája alá. De erre a sárkány csak kényesen megrezdült.

– Idefigyeljete, parasztok! – kezdte ambícióval telve Hókusztrotty. – Azért jöttem, hogy átcsábítsalak benneteket a Sötét oldalra, hogy a gonoszt, azaz engem szolgáljatok. És hogy lássátok, milyen jó vagyok hozzátok, senkit sem kényszeríték a helyes döntésre. De aki nem áll mellém, azt megölöm.

– Jó nekünk itt a Világos oldalon is – lépett elő egy görnyedt hátú vénember a tömegből.

Az öreg a külsejéből ítélve maximálisan megfelelt volna a gonosz oldal feltételeinek. Beszéd közben sárgás színű fogai – már az a kettő, ami még nem hullott ki neki – kongó hangon koccantak össze. Jobb szemét egy bőrdarab takarta, ősz haját pedig fekete korom mocskolta. Az öregség ráncai meg olyan mély árkokat vájtak arcába, mintha összevissza kaszabolták volna.

– Így is épp elég gyertyát használunk el éjszaka – folytatta a

vénség. – Na most, csak gondoljon bele, milyen hatalmas mennyiség kéne ebből, ha állandóan sötét lenne.

– Nem úgy értettem a sötét oldalt, paraszt! – csattant fel Hókusztrotty. – Inkább az okoskodás helyett küldd elém a falutok előljáróját, annak talán több esze van.

– Én vagyok a falu vezetője – felelte a vénember.

– Akkor inkább a közösségetek legokosabb emberét – helyesbített a varázsló.

– Az is én vagyok – vágta rá büszkén az öreg.

– Aja! – motyogta magában Hókusztrotty, miközben gondterhelten a homlokát dörzsölgette. – Nehezebb ezekkel az emberekkel szópárbajt vívni, mint szemtől szembe megküzdeni – súgta oda a mögötte ülő kísérőjének. – Szóval, te vagy itt a legokosabb ember – fordult ismét az öreg felé.

– Miért, talán nem látszik? – kérdezte a vénség, s fogatlan szájával csábosan rámosolygott a varázslóra.

Hókusztrotty érdeklődve körütekintett.

– De – felelte egyszerűen. – Igazad van. Egyértelműen átszellemültebb a tekinteted, mint a többieké. – Gondolta, egy kis hízelgéssel megtöri az öreget. – Akkor egyenesen hozzád intézem a kérdést, mint a falu vezetőjének, és a legértelmesebben mosolygó embernek. Átálltok a Sötét oldalra, akarom mondani a szolgálatomba álltok-e?

– Mondtam már – kezdte az öreg olyan hangsúllyal, mintha egy dilinyóshoz beszélne –, hogy az nekünk túl költséges lenne. Ingünk-gatyánk rámenne a villanyszámlára.

– Te jó ég! – sóhajtott fel Hókusztrotty, és az arcát tenyerébe csapta. – Ezek még fényes nappal is tök sötétek – dünyögte magában. – Hű szolgám – szólt hátra válla fölött Pamacsnak. – Mondd, hogy nem ilyen hülyék ezek az emberek...

– Nem hülyék – vágta rá azonnal Pamacs, mert nem akart rossz hírekkel szolgálnia gazdájának.

– ...De ha hazudsz, kitekerem a nyakad.

Pamacs pillanatokon belül vállai közé húzta fejét, hogy mestere ne tudja beváltani fenyegetését.

– Főnök... – szólalt meg félénken a csupasz ember.

Trotty! – Hókusztrotty ahogy lendületből ismét hátrafordult, véletlenül előcsusszantott ülepe alól egy recsegős hangot. A varázsló mély megkönnyebbüléssel felsóhajtott, mert végre meg-

szabadult a fél órája kínzó görcseitől.

– Szóltál, Pamacs? – kérdezte érdeklődve szolgájától.

– Hát, jó uram, elszólta magát – felelte, majd harákolva levegő után kapkodott, mert a lentről érkező légáramlat úgy orrba vágta, hogy teljesen megsédült. – Izé... – krákogott egyre zöldülő arccal.

– Szóalj már meg, te ütődött!

De Szőr Pamacs csak nyögdecselt, s nagyon úgy nézett ki, hogy a szemei is örökre felakadnak.

– Tárgy? – kérdezte Hókusztrotty.

Pamacs nemlegesen meglóbálta a fejét.

– Élőlény?

Ismét fejrángatás jött válaszként.

– Fogalom?

Fejrángás.

– Most a bolondját járatod velem?

– Nem... – nyögte ki Pamacs. – Nem... nem kapok... levegőőt!

– Szóval mégiscsak hülyének nézel – azzal Hókusztrotty egy akkora pofont csavart le alattvalójának, hogy az két és fél hátraszaltóval lerepült Spárga hátáról.

A sárkány körül őgyelgő emberek degenerált kacagásba kezdtek. Pláne, amikor Pamacs némileg magához tért, és leveickelt a trágyával megrakott szekérről. A ganés kocsi szaga, a gazdája szellentéséhez képest női parfümillatként hatott rá.

– Ezt még visszkapod, Megfláj! – ordította önkívületi állapotban. – Ez fáj! – tette hozzá hirtelen visszanyerve józanságát.

Tudta, hogy most rögtön vissza kell másznia gazdája mellé, mert ha nem teszi, akkor az felségárulásnak fogja tekinteni. Ezért hát kissé mákonyosan, de visszakapaszkodott az ugyancsak röhögő sárkány hátára. De őt Hókusztrotty úgy nyakszirten rúgta, hogy menten elkussolt.

– Csönd legyen! – bődült el mérgesen a varázsló.

De az emberek csak egyre hangosabban nevettek. Néhányan sajnos el is haláloztak közülük, ugyanis a görcsössé vált röhögés közben elfelejtettek levegőt venni. De ők voltak a szerencsésebbek.

Miután Pamacs szédelegve visszatelepedett ura mögé, könyörgőn így szólt.

– Könyörgöm, gazdám. Válasszuk az egyszerűbb megoldást.
– Mire célzol?
– Azt mondta, hogy könnyebb ezekkel megküzdeni, mint szót érteni. Hát akkor, könyörgöm, végezz velük!
– Igazad van. De... Fúúúj! De... mondta már neked valaki, hogy bűdös trágyalé szagod van?
– Bagoly mondja verébnek – motyogta orra alatt Pamacs, melyet szerencséjére nem hallott meg gazdája, mert az ismét a tömeg felé fordult.
– Idehallgassatok, csürhe népség! – kezdte fensőbbbégesen Hókusztrotty. – Adok nektek egy utolsó esélyt. Vagy a szolgálatomba szegődtek, vagy meghaltok.
– Mondd, varázsló – kiáltott fel neki a falu elöljárója fülig érő vigyorral –, nehéz felfogni, hogy mi nem látunk a sötétben?!

Erre a felszólalásra újabb falubeliek hullottak ki a röhögéstől.

– Hát legyen! – egyezett bele Hókusztrotty. – Akkor most mindnyájatokat elpusztítalak varázserőmmel. – Azzal tekintetét az égre emelte, kezét széttárta, s vad kántálásba kezdett.

– Kár a fáradozásért, varázsló – emelkedett ismét szólásra a vénség. – A varázserőd nem hat ránk. A te időd már lejárt. Senki sem hisz manapság a varázslásban. De ha akarod, az óvodánkba szívesen felveszünk mesemondónak.

Hókusztrotty nem figyelt oda a megvető szavakra, de miután eldűnnyögte a bűvös szavakat, nagyon meglepődött.

Mert nem történt semmi.

Pedig elméletileg hatalmas villámoknak kellett volna becsapnia az engedetlen parasztok közé. Sőt, még a földnek is meg kellett volna nyílnia alattuk.

Mi a manó – motyogta magában Hókusztrotty. – Ez idáig mindig bevált. Rosszul emlékeznék a varázsigére? Hát az meglehet. Már több mint két évtizede nem varázsoltam ehhez hasonlókat. És úgy tűnik, hogy most sem fogok.

– Na mi az?! Kifogyott a szufla a varázspálcádból? – vetette oda gúnyosan valaki.

Természetesen a hatás nem maradt el. Újabb, fetrengéssel tarkított, össznépi nevetés vette kezdetét.

Hókusztrottynak elege lett. Egy citromsárgán villódzó men-

tális pajzsot vont maga köré, majd dühösen a vidám emberek közé vetette magát. Úgy rontott nekik, mint tekegolyó a fabábuknak, miközben fülsértő hangon üvöltött. De azon kívül, hogy hanyatt lökte a hasukat és a lába közüket szorongató, kacagó embereket, nem okozott bennük semmilyen kárt.

Az idős Hókusztrotty megint kudarcot vallott. A szikrázó védőpajzsuknak mindenkit szénné kellett volna égetnie, aki hozzáér. De ezek a barmok csak nevettek.

Ekkor aztán Hókusztrotty teljesen begőzölt. Elővarázsolt kacatos zsebéből egy pillangókést, amelyet néhányszor bámulatosan megpörgetett a kezében, majd újból a parasztokra támadt. De most aztán nem kegyelmezett senkinek. Válogatás nélkül aprította, döfkölte, szeletelte őket. Nőket, férfiakat, öregeket, kutyákat, macskákat, kecskéket. Aki épp az útjába került, annak annyi is volt.

A nevetésből hamarjában sikoltozások és halálhörgések lettek.

Pamacs, aki tátott szájjal nézte mesterét, úgy vélte, hogy azért szállt szembe pusztá kézzel ellenük, hogy megmutassa nekik, hogy mindenféle hókuszpókusz nélkül is el tud bánni velük. És ez fene nagy bátorság volt a részéről. Gazdája épp egy lábat próbált combtőből lenyesni pillangókésével, amikor a kispriccelő vér vágyat gerjesztett Pamacsban az öldöklésre. De sajnos mire lepattant az ásító sárkányról, és kardot rántott, addigra Hókusztrotty már kivégzett mindenkit. Öt perc alatt feltrancsírozta a kb. nyolcvanfős falu összes lakosát és háztáji jószágát.

– Na, halljam; ki akar még kiröhögni minket? – tette fel lihegve a kérdést Hókusztrotty. Rózsaszín kámzsája immár vérvörös színben pompázott, akárcsak ősz szakállá. – Így is kezdhettük volna – zihálta szinte csak magának, miközben kitrappolt a kibelezett, megcsonkított hullák közül.

A közelharcban mindössze csak egyetlen sérülést szerzett. Egy fájdalmasan lüktető púpot a tarkójára. Valaki véletlenül – vagy talán szándékosan – hátulról fejbe verte egy széklábbal. De hát ilyen apró baleset egy kocsmai verekedésnél is előfordulhat. Ezért hát nem is törődött vele.

– Irány a következő falu, Pamacs! – kiáltotta diadalittasan.

– Előbb fel kéne ébreszteni ezt a dögöt – bökött kardjával a

hortyogó sárkányra Pamacs. – Biztos elaludt unalmában.

– Magam is úgy vélem. Véresebb csatákhoz van szokva szegény pára – mondta sajnálkozva Hókusztrotty. – Na, majd a soron következő településen ébren tartjuk. – Azzal rákiáltott a sárkányra: – Ébresztő!

A pikkelyes teremtmény válaszként horkantott egyet, majd oldalra dőlve tovább szunyókált.

– Kelj fel, te dög! – próbálkozott ismét Hókusztrotty, miközben hason rúgta Spárgát.

– Gazdám... – szólt oda félénken Pamacs az egyre mérgesedő varázslónak.

– Ne fecsegj! Inkább gyere, segíts felrugdalni ezt a szörnyeteget – ripakodott rá mestere.

– Épp azt bátorkodtam volna mondani, hogy szerény személyem úgy olvasta, hogy az alvó sárkányt csak egyféleképpen lehet felébreszteni.

– Igazán?! – lépett elé Hókusztrotty gyilkos tekintettel az arcán, majd meglóbálta kezében a vérmocskos pillangókést. – Te ilyen okos vagy?

– Nem! Nem vagyok okos – hebegte Pamacs.

– Azért... nem szeretem, ha valaki nálam okosabbnak hiszi magát – felelte a varázsló, miközben összecsukta bicskáját, és a zsebébe mélyesztette. – De azért hadd halljam, mit olvastál?

– Azt, hogy az alvó sárkányt csak egy bizonyos mágikus kenőccsel lehet felébreszteni.

– Egy kenőccsel?! – nevetett fel gúnyosan Hókusztrotty.

– Igen, ahogy mondja, gazdám.

– Szóval, ha te ilyen tanult vagy, akkor gyorsan készíts abból a bűvös kencéből.

– Sajnos, az nem olyan egyszerű.

– Miért, talán nem tudod, hogyan kell?! –

Nem – felelte kereken Pamacs.

– Neeem?! Akkor meg mit fitogtatod itt nekem a tudásod?! – förmedt rá Hókusztrotty, és már az járt a fejében, hogy ismét előrántja a pillangókését.

– Csak azért nem, mert a hozzá szükséges alapanyagokhoz nem lehet itt hozzájutni – mentegetőzött alattvalója. – Ugyanis a szer legfontosabb alkotóeleme a föld alatt élő elefántok nyála. És mint köztudott, hogy ezek a félintelligens állatok a Senki

Földjén túli Mégsenkibb Földjén élnek. Ráadásul háromszáz méter mélyen. A lecsapolt nyálat többféle morzsolt növényvel kell összekeverni, majd ezt az egész kotyvalékot a szánkba kell venni, és a nyelvünk hegyével vékonyan fel kell kenni a sárkány aranyerére.

– Fúúúj! Hát ez undorító! – öklendezett Hókusztrotty.

– Pedig nincs más választásunk – tárta szét a karját Pamacs.

– Először is el kell jutnunk a több hónapi járásra lévő Mégsenkibb Földjére, aztán...

– Jól hangzik, mint tájékozási túra, de nekünk nincs időnk ilyenekre – horkant fel a varázsló, majd sarkon fordult, és Spárga fejéhez lépett.

Egyetlen mozdulattal kirántotta a sárkány orrlikaiból a tamponokat, és egy jól irányzott pucsítással orrba szellentette.

– Többet ér ez mindenféle turhánál – vigyorodott el kéjesen a varázsló.

A várt hatás pedig nem maradt el. A hatalmas sárkány sikítva felpattant, és fuldokolva megragadta saját torkát.

– Hogy te milyen undorítóóóóóóóóóóó... – óbégatta, de egy szaftos okádás félbeszakította mondatát.

Hókusztrotty meglátva a hányadékot, rögtön rájött, hogy miért is aludt el Spárga.

Telezabálta magát.

A nyúlós gyomornedvekkel keveredett okádékból fél tucat lemészárolt falubeli kandikált kifelé, élettelen, üveges szemekkel. Míg ő hadakozott, addig ez a dög lakmározott.

– Kérlek, ne kínozz! – rimánkodott a sárkány. Nagy dübbenéssel térdre vetette magát, és karmos végű kezeit imára kulcsolva a varázsló elé csoszogott. – Kérlek, dugd vissza a varázstamponokat.

– Ha megígéred, hogy soha többé nem hagysz ki minket semmilyen lakomából – intett megrovón Hókusztrotty.

– Ígérem, csak add már vissza azokat a vackokat! Megfulladok!!!

Hókusztrotty egy mozdulattal lábhoz intette Spárgát, s amikor az lehajtotta hozzá hosszúkás fejét, hangos cuppanással visszatömte a vattacsomókat az orrába.

– Huh! – lehelte megkönnyebbülten a sárkány, és ernyedten elterült a földön.

– Nincs lazsálás! Talpra! Indulunk tovább! Talán máshol több szerencsével járunk – rikkantotta lelkesen Hókusztrotty, s felkapaszkodott a sárkány hátán lévő nyeregbe.

– De, gazdám! – kerekedtek el csipás szemei Spárgának. – Evés után nehezemre esik a mozgás.

– Lehet, hogy ettél, de már nincs tele a hasad. Úgyhogy szedd össze magad, és irány a legközelebbi falu – parancsolta ellentmondást nem tűrően Hókusztrotty, s odaintett Pamacsnak, hogy ne tetvészkedjen a hullák közt aranyfogakat és gyémánt-szemeket keresgélve, hanem pattanjon fel mögé.

A hosszú, nyúlánk sárkánynak nagy erőfeszítésekkel, és persze gazdája csípős ostorcsapásainak révén sikerült csak a magasba emelkednie.

*

Sajnos a kis csapat a következő falunál is kudarcot vallott, akárcsak az azt követő kéttucatnál. Természetesen sehol sem hagytak életben senkit. De ha mégis akadt közülük túlélő, aki hírt vihetett volna a gonosz Hókusztrotty vérengző hadjáratáról, az mindössze csak a következő faluig jutott el, mert ott – a gyors sárkánynak köszönhetően – ismét a varázsló várta tárt karokkal, és megélezett pillangókéssel. Olyan ember pedig nem akadt, aki két ütközetet is átvészelt volna. Így tehát nem tudott eljutni a hír a birodalom központjába Kacaj királyhoz, aki ezen ok miatt nem is tudott ellentámadást indítani.

A gonosz varázsló pedig gondtalanul és törhetetlenül tört előre. Pamacs pedig alaposan megszédte magát szájba és szembe való szemrevaló csecsebecsékkel. És ennyi aranyból meg drágakőből akár meg is vásárolhatta volna Kacaj király lufigyárát, szőröstül, bőrostül, kaucsukostul. De hát erről nem tett említést mesterének, mert nem akart okosabbnak látszani önála.

(Az anyakirálynőt most segítették be a fürdőbe.)

A huszonötödik falu nem várt, új fordulatot hozott. A már szokásos módon összecsódtették a népet, s Hókusztrotty döntés elé állította őket.

– Aki akar, az mellém áll, aki nem, az meghal!
– Én veled tartok! – jött egy fáradt, rekedt hang a sárkány köré gyűlt tömegén túlról.

Hókusztrouty meglepetten kapta a fejét a hang irányába. S a váratlan fordulattól *elszólt* magát. Ennek megint az lett a következménye, hogy Pamacs eszméletlenül lefordult mögüle a nyeregből.

Egy acélos léptű, tetőtől talpig páncélba öltözött lovag csörtetett át az emberek alkotta gyűrűn. Hókusztrouty lepattant Spárga hátáról, és az idegen elé sietett. A lovag roszkaton megállt előtte, s így szólt hozzá.

– Huszonöt éves koromban elhatároztam, hogy megkereslek, s melléd állok, hogy az oldaladon harcolhassak – lihegte a páncélos alak. – Hetven évig bolyongtam a nagyvilágban, de most végre rád találtam.

– Te aztán jól eltévedhettél – kotyogott közbe a varázsló.

– Hűséget esküszöm neked, s megfogadom, hogy életem végéig kitarok melletted. Eme karddal fogom kiontani ellenségeid vérért. – Azzal egy nyögés kíséretében feje fölé emelte három láb hosszú, és egy arasz széles kardját, és...

...és hanyatt esett. De mire földet ért, már nem volt benne élet.

Hókusztrouty aggódó arcot vágva lehajolt, s a lovag fejét gyengéden az ölébe húzta. Felhajtotta a sisak rostélyát, és hangos zokogásba kezdett. A súlyos páncélöltözet egy aszott képű, sovány vénembert takart.

– Hát ilyen nincs! – bömbölte keservesen a varázsló. – Végre hitt bennem valaki, de az is csak tizenöt másodpercig szolgálhatott engem – egy szörcsögőst szipákolt, majd tovább kesergett. – De legalább beváltotta az ígéretét. Élete végéig kitarott mellettem – végül hisztérikus bőgésbe kezdett.

Pamacs, amikor magához tért a bódulatból, már csak azt látta, hogy mestere kövér könnycseppeket hullajt egy kupac ócskavas fölött.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte gazdája mellé lépve.

A válasz egyértelmű, és igen hatásos volt. Hókusztrouty fonákából akkora nyaklevest kevert le neki, hogy a nyakcsigolyái hangosan felreccsentek.

Miután a varázsló visszanyerte önuralmát, ismét feltette a

kérdést.

– Átáll még valaki a Sötét oldalra? De ha lehet, mellőzzenek a nyolcvan év felettiek.

– Nem! – válaszolta kórusban a falu népe.

Hókusztrotty gondolkodás nélkül előrántotta bököjét, és vagdalt húst készített mindenkiből.

Így történt hát, hogy a huszonötödik falu is elnéptelenedett. Hókusztrotty ugyan nagyon elszontyolodott, de nem adta fel a küzdelmet. Mindennél jobban vágyott arra a légvárra, ezért bizakodva tovább folytatta a tagtoborzó útját.

*

A soron következő falu újabb meglepetéssel szolgált.

Miután a sárkánnyal leszálltak a település piacterére, Hókusztrotty azonnal az odacsődült emberek elé állt.

– Ne húzzuk egymás idejét, ezért gyors választ várok! – Azzal máris izzadó tenyerébe vette pillangókését. – Válaszatok! Alattvalóim lesztek, vagy meghaltok?

– Meghalunk! – kiáltotta válaszként egy csontsovány öregember.

– Állj, állj, állj! – vágta rá rögtön egy húsz év körüli fiatal fiú. – Csak a magad nevében beszélj, fater. – Azzal kíváncsian a varázsló felé fordult. – Ha úgy döntök, hogy a szolgád leszek, akkor mit tudsz cserébe felajánlani?

– Meghagyom az életed – felelte egyszerűen a varázsló.

– De azon felül? – erősködött a fiú.

– Még egyszer meghagyom az életed.

– És még azon felül?

– De kapzsi vagy, fiú!

– Kellek vagy nem?! A szolgálataimért fizetni kell.

– Hát... – töprengett el Hókusztrotty. – Jobb életkörülményeket biztosítok számotokra.

– Bővebben?

Hókusztrotty mélyen elmerengett. Nem tudta hirtelenjében, mit hazudjon nekik.

– Például nem szedek be több adót, mint amennyit most

Kacaj királynak fizettek. No persze, kevesebbet sem.

– Ez idáig jól hangzik – bólintott elismerően a fiú. – Mondd tovább; mit tudsz még nyújtani?

– Hogy te milyen telhetetlen vagy! – mérgelődött Hókusz-trotty, de látta a fiú szemeiben, hogy nem lehet vele alkudozni. – Mivel úgy tudom, hogy ilyen putrikban, mint amilyenekben éltek, elég sok patkány van, ezért az irtásukhoz havonta juttatok nektek egy szekérnyi mérget. Méregből ugyanis kifogyhatatlan készletem van.

– Valóban nem szenvedünk hiányt patkányokból – helyeselte a fiú –, de mi nem mérgezzük meg őket, mert akkor nem ehetnénk a húsukból.

– Fúj! Ti patkányokat esztek? – kérdezte undorodva a varázsló.

– Mivel nincs más.

– Hát miért nem ezzel kezdted? – csillantak fel Hókusz-trotty szemei. – Ha átpártoltok hozzám, akkor nem kell többet patkánycombon nyámmognotok.

– Gyorsan, ki vele! Milyen kajád van? – kérdezte sürgetően, s nyáltól fröcsögő szájjal a fiú.

– Eger... Az én kuckómban csak úgy hemzsegnek az egerek. Az egész királyságnak elég lenne.

– Engem máris megfűztél – vágta rá bőszen, és persze nagyon éhesen a fiú. – Ha kell, itt helyben felesküszöm rád.

– Ez az, öcskös. Ezt már szeretem – mosolygott elégedetten Hókusz-trotty.

– Na de, fiam! Hogy képzeled ezt? – horkant fel egy nagydarab férfi, majd előrelépve kivált a tömegből.

– De, apám – fordult felé ragyogó szemekkel a fiú. – Nem hallottad, mit mondott? Egeret ehetünk. Hát nem csodálatos?

– Fiam, ne engedd, hogy néhány szaros egérrel elcsábítson a Sötét Erő.

– Ugyan, apám. Egyszer úgyis mindenhol kivilágosodik.

– Na! Ha lehet, akkor az ilyen megjegyzéseket hanyagoljuk – szólt közbe erélyesen Hókusz-trotty. – Az kéne még csak, hogy kivilágosodjon! Ez még viccnek is rossz.

– Idefigyelj, fiam – folytatta a győzködést a fiú apja. – Te most össze vagy zavarodva, és csak a haláltól való félelem beszél belőled.

– Dehogysis! Az éhség.
 – Térj vissza hozzánk, s megtanítalak mindenre.
 – Ugyan már! Te még egy mikrohullámú sütőt sem tudsz kezelni. Hogy tudhatnál így bármire is megtanítani?
 – Mikrohullámú sütő – hőkölt hátra az apa. – Az meg mi?
 – Tényleg, mi az? – tette fel a fiú is a kérdést. – Izé... Rossz példát mondtam. Te... Te még a lovat sem tudnád megtanítani késsel-villával enni.
 – Hát persze! Hisz még én magam sem tudom, hogyan kell – vágta rá a fiú apja. – Ha nem gondolod meg magad, akkor sajnos engedelmeskednem kell a törvényeinknek. Ami szigorúan kimondja, hogy minden olyan emberrel végezni kell, aki a gonosz mellé szegődik.
 – Meg akarsz ölni? – kérdezte csodálkozva a fiú.
 – Muszáj lesz.
 – Hát én ezt nem értem! – kelt ki magából a fiatal fiú. – Ha én azt mondom a varázslónak, hogy nagyívából tojok az ajánlatára, akkor megöl. De ha azt felelem, hogy oké, legyen, akkor meg te ölsz meg. Na már most, mondd meg nekem; hol van ebben a logika?
 – A logika nem tudom, hol van, már csak azért sem, mert fogalmam sincs, hogy mi az, de amit mondtam, azt megmondtam. Én törvénytisztelő állampolgár vagyok, ezért teljesítem a kötelezettségeim.
 Ezt követően egy szakadt öltözetű, megviselt arcú nő tolongott végig a tömegen, miközben fennhangon jajveszékelt.
 – Jaj-jaj-jaj! Nem ölheted meg a gyermekünket, apjuk! – kiabálta sírásra görbülő szájjal.
 – De megtehetem – jött a határozott válasz.
 – Ha megölsz, akkor én is átállok a varázslót szolgálni.
 – Téged még anélkül is megölnék!
 Hókusztrouty bambán figyelte a családi perpatvart, akárcsak a többiek. Már azt hitte, hogy sosem fog véget érni a veszekedés, de aztán egy negyedik közbeavatkozó személy felvetett egy érdekes dolgot.
 – Gondolkodjatok egy kicsit józanul! – vágott közbe az előrelépő férfi. – Ha ti most megölitek egymást, akkor akaratokon kívül máris a gonoszt szolgáltátok. Mert milyen ember az, aki kiolt egy másik életet? Sötét lelkű. Vagy nem? Ami

máris meghatározza a hovatartozását. Szóval, ha te megölöd a fiad, gonosz leszel, és mint ahogy mondtad, végezni kell azzal, akire rávetül a Sötét árnyék. Tehát téged meg nekem kell, hogy megöljelek. Engem meg valaki más fog megölni. És mivel én sem akarok meghalni – no meg az igazat megvallva, én is megkóstolnám az egérhúst –, ezért a további marakodás helyett behódolok a varázslónak.

– Jól beszélsz – helyeselte mosolyra húzódó szájával Hókusz-trotty.

És csodák csodájára, a falu többsége átpártolt a varázsló oldalára. Hókusz-trotty mint új uralkodójuk, büszkén húzta ki magát. Csakhogy eme feszes mozdulatot, egy sor szellentés követett. Ez még mind nem is lett volna baj, de az a szerencsétlen sárkány ugyanebben a pillanatban tüsszentette el magát. A mágikus tamponok szélvészként röppentek ki az orrából, szájából pedig egy lángnyelv csapott elő. A levegőben terjengő gáz azon nyomban belobbant, és egy hatalmas robbanás kíséretében mindenkit szénné égetett. Hókusz-trottynak csak az utolsó pillanatban sikerült maga köré vonnia mentális pajzsát, melynek köszönhetően élve megúsza a katasztrófát. De még így is megpörkölődött a szakállának a vége. Pamacs pedig azért élte túl, mert közvetlen gazdája mellett állt, s így őt is beburkolta a védelmet nyújtó, sárgán szikrázó energiamező. Hókusz-trotty, ha nem is tudta mi az a vegyi háború, de már jó úton haladt ennek megismerésében.

Spárga, a sárkány hiába készült éghetetlen anyagból, mégis eltávozott az élők sorából. Vele valószínű a förtelmes bűz végzett.

Miután az utolsó lángpamacs is elenyészett a levegőben, Hókusz-trotty megszüntette maga körül a mentális pajzsot. Ezt követően Pamacs is kiszabadult a védelem alól, s eszméletét veszítve rögtön összerogyott.

– Minden a te kényes orrod miatt van! – üvöltötte dühösen Hókusz-trotty, és a kezében lévő pillangókéssel összevissza szurkálta a sárkány hasát.

Amikor végzett Spárga kibevezésével, a saját hajának a tépkedésével folytatta dühkitörését. Mire teljesen kopasz lett, végre lehiggadt. Néhány mély lélegzetvétel után kétszer vesén rúgta szolgáját, hogy magához térítse.

– Kelj fel, te gyenge idegzetű barom!

Pamacs kábultan feltápáskodott, és tátott szájjal a széttrancsírozott sárkány teteméhez támoltygott.

– Te jó ég! Kirobbant a bele?

– Hát... Úgy is mondhatjuk – felelte a ráfröccsent vértől elpirulva Hókusztrotty.

– De hát akkor hogyan fogunk most tovább menni?

– Nem is megyünk tovább. Most hazatérünk megpihenni – válaszolta feldúltan a varázsló.

Haza kellett mennie, hogy kitaláljon valamit a továbblépés-re, mert sajnos ez a világ már nem volt a régi. Valami nagyon megváltoztatta a benne élő emberek hozzáállását. Vajon ők is érzik a hamarosan beköszöntő Újkort? Ezt nem tudta, de mindenesetre ismét fellángoltak benne bukásának féltő gondolatai.

– Haza? Gyalog? – szakította félbe a merengést Pamacs.

– Te gyalog. Én viszont hazateleportálok magam.

– De hiszen gyalog soha a bűdös életbe nem érek vissza! – mérgelődött a csupaszs ember.

– Örülj neki, hogy megmentettem a nyavalyás életed az energiapajzsommal. Ellenkező esetben a te hamvaidat is itt söpörné a szél – mutatott körbe a varázsló.

– De, gazdám! Lekopik a lábam, mire megteszem ezt az irdatlan távolságot.

– Sajnálom, ezt oldd meg magad – legyintett Hókusztrotty. – Holnap reggel várlak az irodámban. És ha nem leszel ott, halál fia vagy.

Azzal Hókusztrotty feltúrte bőszárú köpenye ujját, és a csuklójára erősített pánton megnyomott egy gombot. A következő pillanatban már csak egy oszladozó füstgomolyag maradt a varázsló helyén.

– A repedszarkú anyád – dünnyögte búcsúzóul mesterének Pamacs.

*

Hókusztrotty, miután elhessegette maga körül a teleportáló sűrű füstjét, döbbenetén vette észre, hogy ama hatalmas hegy lábához érkezett, amelynek tetején magasodott romos vára.

– Mi a szösz! – motyogta értetlenkedve, hisz neki most a tróntermében kéne lennie.

További töprengés helyett ismét megnyomott egy gombot karperecén. A következő állomása az előző lett. Ismét rémült arcú szolgálja, Pamacs előtt találta magát.

– Nem úgy gondoltam, amit mondtam – mentegetőzött Pamacs, és reszkető lábakkal hátrálni kezdett.

Hókusztrotty viszont szóra se méltatta, hanem bamba pofával, egy harmadszori gombnyomással füstté vált.

Az átvívó ismét a hegy lábához tette le.

– Ha megint az a bűdös kölök babrált bele a teleportáló paramétereibe, kitekerem a nyakát – bosszankodott a varázsló, majd kénytelen-kelletlen megindult hosszú, fárasztó útjára, felfelé a hegyen.

Látta a magasban otthona gyér fényeit – melyet hajdanán ő idézett elő mágiával, nehogy véletlen a sötétben nekimenjen a falnak –, de ebből nem tudta megállapítani, hogy vajon a hegy lábának mely részén tartózkodott éppen. Ha a keleti emelkedőnél, akkor igencsak szednie kell a lábait, mert azon a részen tanyáznak a veszett, vérszívó polipok.

Hullafáradtan, de szerencsére még élve érkezett meg várába. Kezeit véres horzsolások mintázták a sziklákon való tapogatózás miatt. Tenyerén annyira lekopott a bőr, hogy már kilátzott a fehér hús. A síkos köveken párszor meg is csúszott a lába, s így visszazuhanva arcára is szerzett néhány színes duzzanatot.

Épp négykézláb vonszolta felfelé magát a lépcsőn, amikor fia rátalált.

– Apám, csak nem a végedet járod? – tette fel reménykedve a kérdést.

– Ne éld bele magad, fiam – lihegte az öreg varázsló. – Nem halok meg én olyan könnyen.

Aztán meghalt.

Csiribálint megfogta apja csuklóját, hogy kitapintsa pulzusát. De nem volt szerencséje. Az öregben még mindig vert az ütő. Mindössze csak elájult.

Amikor Hókusztrotty magához tért, három székéből összehozott ágyán találta magát.

– Jaj! Hol vagyok? – ült fel ijedten.

– Nyugi, az ágyadban – felelte Csiribálint.

– Hála égnek! – sóhajtotta fáradtan Hókusztrotty. – Már azt hittem, hogy sosem mászom meg ezt az átkozott hegyet. Nem hiszed el fiam – rebegte rémülettel szemeiben –, de félttem. Minduntalan az motoszkált az agyamban, hogy a nyomomban lihegnek a huszonnégy karú vérszopó polipok. Furcsán fog hangzani a számból, de szinte már azt vártam, hogy kivilágosodjon. Meg akartam győződni róla, hogy tényleg üldöznek, vagy csak én képezem be magamnak. Tudom, hogy ez részemről istenkáromlás, de rohadtul be voltam tojva. Már attól tartottam, hogy szívrohamot kapok az izgalomtól. De mondd, fiam; nem te piszkáltad meg a teleportáló koordinátáit?

– Ééééééé? Hová gondolsz, apám? – tette az ártatlant a fiú.

– Hogy sikerült a toborzási terved? – kérdezte, elterelve a figyelmet az előző kérdésről.

– Szarul – válaszolta röviden Hókusztrotty.

– És hol van Szőr Pamacs?

– Ő egy kicsit később fog megérkezni.

De nem így történt, mert Pamacs sosem tért vissza.

– És most van új terved?

– De van ám! – ragyogtak fel szemei a varázslónak. – Most te fogsz útra kelni.

– Jaj, ne! – horkant fel undorodva Csiribálint. – Ugye nem mondod komolyan? Nem akarok én sehová menni.

– Ne ellenkezz! – torkolta le apja. – Neked kell elmenned Kacaj királyhoz, hogy elvedd tőle a lufigyárát.

– De miért nem mész te személyesen? – erősködött a fiú.

– Azért, fiam, mert én elfáradtam, és meguntam az öldöklést.

– Beteg vagy, apám?

– Nem, dehogy! Csak olyan érzés kerített a hatalmába, mint amikor az ember öt napon keresztül, megállás nélkül szeretkezik, és utána legalább egy évig nem tud még csak gondolni sem a szexre.

– Én ezt nem értem – értetlenkedett Csiribálint.

– Mit nem értesz?

– Azt, hogy mi az a szex.

– Hát, ha már úgy is rákérdeztél, meg amúgy is elérted már a felnőtt kort, elmesélem neked, hogy mi az a szex. – Megköszörülte a torkát, és hozzáfogott. – Szóval a szex, az... az...

Az, amire már jómagam sem emlékszem.

– Ha te sem emlékszel rá, akkor biztosan valami unalmas dolog lehet.

– Fiam, inkább fejezzük be ezt a témát, mert a végén begör-
csölnek a vágyakozástól a heréim.

– Sőt, akkor nem csak unalmas, de még fájdalmas is. –
Azzal Csiribálint fintorogva megborzongott. – Sose tudjam meg
mi az a szex.

– Tudod mit, fiam?! Mondok inkább egy másik példát, amit
te is jobban megértesz. Olyan érzés, mint amikor te a kínzó-
kamrában, a nyújtógép mögött sutyiban matyizol, és háromnap
folyamatos kielégülés után már rá sem tudsz nézni a farkadra.
Világos már?

– Nem – felelte bambán a fiú. – Már csak azért sem, mert én
nemhogy három nap, de három hét után sem tudok meglenni
nélküle.

– Fiam! – horkant fel erőiesen Hókusztrotty. – Ne fesze-
gessük tovább ezt a témát! Te mész, és kész! Ez atyai paran-
csom. Itt az ideje, hogy végre felmutass valamit.

– De én nem akarok egyedül szembeszállni Kacaj királlyal!
És nem akarok semmit mutogatni! – hisztizett Csiribálint.

– Nem is fogsz egyedül menni. Veled tart Gyökér, mint
kísérő.

Gyökér Hókusztrotty személyi szolgája volt, és az egyetlen
ember rajtuk kívül a várban. Bár józan ember nem nevezné őt
embernek, inkább torzszülöttnek. Gyökér egy nyolcvan centi-
méteres, gnóm törpe volt. A Gyökér név pedig nem az értel-
miségi szintjét jelezte – bár ezzel is össze lehetett volna
egyeztetni –, hanem görcsös testtartását.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! Legalább egy kevés
esélyt adhatnál, hogy sikerrel járjak – kelt ki magából Csiri-
bálint. – Mi lenne, apám, ha egy vérengző fenevaddá változtat-
nál engem? Már csak a biztos siker érdekében... – és egy bájos
mosolyt húzott az arcára.

– Senkit sem változtathatok fenevaddá.

– De miért nem? – érdeklődött csalódottan a fiú.

– Mert sportszerűtlen lenne az ellenséggel szemben.

– Akkor csak vaddá. A fene nem kell.

– Mondtam, fiam, hogy nem tehetem – morrant fel Hókusz-

trotty. – Gondolj csak bele: mi lenne, ha minden egyes utamba kerülő hangyát egy rémséges gyilkológéppé változtatnék? Pár órán belül végeznének az összes ellenfelemmel. Így nem tudnám kiélvezni, a harc nyújtotta gyönyöreit. Ráadásul, ha egy ilyen húzással örökre elpusztítanám őket, akkor utána halálra unnám magam a tétlenségtől. Előre kell gondolkodni, fiam. Nem lehet csak úgy belevágni a sűrűjébe. Érted már?

– Azt hiszem, ezt igen – felelte lehangoltan Csiribálint.

– De egyféleképpen azért mégis segíthetek neked. Csak hogy ne érezd magad gyengének és elveszettnek a nagyvilágban. Beléd ültetem az összes varázserőmet. Ez utad során majd kisegít a nehéz helyzetekből.

– Remélem, igazad lesz – vetette oda Csiribálint, nem igazán repesve az ötletért.

– Gyere, menjünk át a műtőbe, és már is végrehajtom rajtad a beavatkozást.

– De ugye nem fog fájni? – kérdezte aggódva Csiribálint, de hiába, mert apja már nem figyelt rá.

Hókusztrotty lelkesen felpattant székeiről, s kissé kóvályogva megindult a műtő felé.

Fél óra múlva – átesve a bonyolult átültetési szertartáson – már vissza is értek.

– Sose feledd el – kezdte az immár varázserő nélküli varázsló –, hogy most benned van minden erőm, ami hatalmasabbá tesz téged mindenkinél.

– Nem tudom, miből gondolod, hogy sikerült az átvitel – kételkedett Csiribálint –, de én egyáltalán nem érzek magamban egy cseppnyi varázserőt sem. Én azt hittem, hogy most legalább kívülről fogom fűjni az összes varázsigét. De továbbra sem tudok egyet sem.

– Biztos vagyok benne, hogy ha eljön az ideje, eszedbe jutnak ezek is. Csak gondolj arra, amit éppen varázsolni szeretnél, és meglásd, szádra fog jönni a megfelelő varázsigé. Tégy próbát – ajánlotta Hókusztrotty. – Gondolj valamire, de ne mondd ki a hozzá tartozó ígét. Még a végén ránk döntöd a várat.

Csiribálint mélyen eltöprengett. Nem igazán akart varázsolgatni, ezért nem is jutott semmi az eszébe. Ennek ellenére egy nagyhatalmú hang mégis kicsusszant belőle.

Trotty.

Hókusztrotty rekedten felsikoltott, és az orrához kapott. Ugyanis a rakoncátlan bélműködési rendellenességei is átszálltak fiára – amit valójában eddig a pillanatig nem is bánt –, de ez sajnos nem várt következményekkel járt. Elvesztette immunitását is. Szemei felakadtak, s részegesen megtántorodott.

Csribálint néhányszor megrázta az öreget, nehogy elájuljon. De az csak összeesett. Arcát negyed órán keresztül kellett frissítgetnie pofonjaival, mire végre magához térítette.

– Fiam – nyekeregte sápadtan Hókusztrotty –, ha megkérhetlek, akkor a jelenlétemben fékezd magad az effajta megnyilvánulásoktól.

– Most legalább megtudtad, hogy mit éreztem én éveken keresztül. – Azzal csak a pusztaság kínzás kedvéért ismét eltrotytyantotta magát.

Trotty.

Puff!!!

Hókusztrotty eszméletlenül összeesekelt.

Csribálint pedig ismét belefeledkezett a pofozkodásba.

– Jól van, na! – horkant fel az öreg varázsló. – Magamnál vagyok már! Nem kell tovább ütlegetni! – s kapkodva megpróbálta háritani fia csapásait.

Amikor végre Csribálint lehiggadt, Hókusztrotty tovább osztogatta jó tanácsait.

– Most mondom, fiam, hogy fölöslegesen ne dicsekedj azzal, hogy te varázsló vagy, mert az emberek aljas mód a pofádba röhögnek. Ezt saját tapasztalatból tudom. És a varázslóember arcába villanó szuvas fogak látvány nagyon bosszantó tud lenni. Úgyhogy ha nem akarsz vérfürdőbe keveredni, akkor maradj csöndben. Most pedig hívom Gyökért, és útnak is indulhattok. Gyökér!!! – ordította el magát, de úgy, hogy mindkettőjük füle csengeni kezdett.

Gyökér alig tíz másodperc elteltével lihegve meg is érkezett. Azon nyomban gazdája elé lépett, s tátott szájjal várta annak rendelkezéseit.

Gyökér feje kissé túlméretezett volt a testéhez képest, de mindez csak csúfságának a csúcsa volt. Egyik szemére sápadtan lógott rá a szemhéj, míg a másik úgy fel volt ragadva, mintha oda lett volna varrva a szemöldökéhez. Nyaka szinte nem is

volt, vállai ferdék, jobb keze hosszabb a balnál, lábai meg olyan csámpásak voltak, hogy a járása leginkább egy gerincferdüléssel békához hasonlított. Haja hosszú és szutykos volt, akárcsak foszladozó ruhái.

Amint gazdája elmesélte neki, hogy el kell kísérnie Csiribálint hosszú útjára, fejvesztett menekvésbe kezdett. Ez pedig egyértelmű jele volt annak, hogy egyetlen porcikája sem kívánja az utazást. Főleg nem ellenségeik vezéréhez.

– Azonnal gyere ide te, бүдös szolga, vagy бөльфэггэ változtatlak – бүдүлт rá ingerülten Hókusztrotty.

– De apám! Neked már nincs is varázserőd.

– Pszt!

A törpe ijedten megtorpant, majd végleg megadta magát. Semmi értelme egy varázslóval szembeállnia. És ezzel el is volt intézve az ügy.

– Még annyi segítséget tudok nektek adni – fordult Hókusztrotty a fiához –, hogy a lehető legközelebb teleportállak benneteket célotokhoz. És ha nincs más dolgotok, akkor már indulhattok is. Az Erő legyen veled – s megpacskolta fia csontos vállát.

– Nem azt mondtad, hogy ezzel a gnómmal megyek? – kérdezte felháborodottan Csiribálint, miközben ujjával az említett illető felé bökött.

– Te hülye! Ez egy szólás – fortyant fel apja. – Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban így kívántak szerencsét.

– Kár, pedig már azt hittem, hogy Gyökér helyett ez a bizonyos Erő fog elkísérni – makogta csalódottan Csiribálint.

– Pofázás helyett inkább menjetek már! – fejezte be a témát Hókusztrotty.

*

Mikor kibontakoztak a teleportáló fullasztó füstjéből, egy sűrű erdőben találták magukat. Nyakig érő páfrányok vették őket körül, s a belőlük áradó illat sokkal fenségesebb volt, mint otthonuk penészes büze. Az égen sem vijjogó denevérek, hanem színes madarak szelték a levegőt, amelyet megvajazva fo-

gyasztottak el.

Csiribálint nem is foglalkozott tovább a táj szépségével, hanem tetterősen átgázolt a buja aljnövényzeten. Mihamarább az ügy végére akart járni, és hazatérni kedvenc búvóhelyére, a kízókamrába.

Egy darabig ő ment elől, majd Gyökér. A gnóm törpe csám-pás lábaival és íves járásával rögtön kaszálta is a páfrányokat, s így önkéntelenül is egy szabályos ösvényt taposott ki. Az égis-érő fák terebélyes lombjai közt átszűrődő napsugarak egyre job-ban irritálták a fiú szemeit.

– Bántja a szemem ez a rohadt fény – mérgelődött.

– Mert nem vagy hozzászokva – jött a válasz.

– Miért, te hozzá vagy szokva?

– Igen. De már elszoktam tőle. De annyira, hogy nem csak bántja a szememet, de egy kukkot sem látok – hunyorgott bandzsán Gyökér.

– Szóval ezért esel mindig orra.

– Miért, mit gondoltál? Gombát szedek?

– Hát, bíztam benne, hogy az ebédrevalót gyűjtöd – sóhaj-totta Csiribálint egy-két cuppanós csámcsogással kísérve.

– Az igazat megvallva, bekaptam néhányat, de egyet sem tettem zsebre.

– Az baj. De talán az apámtól kapott varázserővel készí-tetnék valami harapnivalót.

– Te birtoklod apád varázserejét? – kérdezte meglepetten Gyökér.

– Ja.

– Hát akkor tehettél volna már valamit a vakító fény ellen! – mordult fel vádlón a törpe. – Akkor nem kellett volna állandóan pofára esnem, meg nekimennem a fáknak.

– Nem akartam ilyenre pazarolni az erőmet – mentegetőzött a fiú. – De van erre egy hatásosabb gyógymód. – Azzal beletúrt zsebébe, és előguberált belőle két hegesztőszemüveget.

Gyökér miután felerőszakolta széles és alaktalan fejére a szemüveget, s immár tisztán látva, felrikkantott.

– Jé! Egy falu.

És valóban. Tőlük négy-öt lépésre már ott is volt az első fából tákolt viskó. Ha Gyökér nem vette volna fel a szemüve-get, ennek a falára is felkenődött volna.

– A kajavarázslást tartsd meg máskorra – vetette oda vigyorogva a fiúnak. – Itt biztosan jobban főznek. Van nálam egy kevéske pénz, úgyhogy menjünk, térjünk be egy fogadóba egy kiadós zabálásra. – És már trappolt is tovább a kunyhók közt.

És hogy elkerüljék a feltűnést, megszabadultak a hegesztőszemüvegektől. Igaz, így a hasra esések is megszaporodtak, és ezzel együtt a kék foltok is.

A település másik végében rá is akadtak egy szimpatikusnak tűnő kocsmára. Bejutni viszont csak úgy tudtak, ha előtte elvonsozták a bejárat küszöbén fetrengő, hullarészeg embereket. Odabenn bűdös izzadságszag, és állott meleg levegő fogadta őket. És még melegebb vendégszeretet. Ugyanis amint beléptek, rögtön leszólította őket egy csodaszép, táskás szemű, retkes hajú, fiatal nő.

– Öcskös, mit szólnál egy kis szexhez? – kérdezte büszkén kidüllesztve hatalmas bögyeit.

– Jaj, csak azt ne! – hátrált el Csiribálint.

– Ugyan már, nem bánt néni – s gyengéden végighúzta ujjait a fiú arcán.

– Jó duma – felelte az ifjú varázsló, újabb lépést hátrálva.

– Én szívesen kielégítem a vágyaid – szólt közbe kéjesen Gyökér, s nyomorék szemeivel megpróbált egy kacsintást végrehajtani...

És még csak ez után durvulnak el az események!!!

**Ha felkeltette az érdeklődésedet,
és kíváncsi vagy, hogy ez a néhány főhős miket
szerencsétlenkedik még további 320 oldalon,
akkor keresd fel a www.hokusztrotty.hu oldalt, ahol néhány
kattintással meg is rendelheted ezt a páratlan
humorvilágú könyvet.
Garantálom, hogy megéri a pénzét!**